

Lk 2,25-35
Boží hod
Aby to nevyšumělo

1. čtení: Fp 2,1-11 **Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži. Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno - na nebi, na zemi i pod zemí - a k slávě Boha Otce každý jazyk aby vyznával: Ježíš Kristus jest Pán.**

Kázání: Lukášovo evangelium 2,25-35 **...vzal ho Simeon do náručí a takto chválil Boha: "Nyní propouštíš v pokoji svého služebníka, Pane, podle svého slova, neboť mé oči viděly tvé spasení, ...**

Bratři a sestry,

je to krása, ty vánoce. (ony teda začínají, to do včerejška byl advent) Já taky vím, co všechno je na nich špatně. Že těch světel a světýlek a všelijakých zářících výzdob v oknech je po městě a ve výlohách už trochu moc, že s těma dárkama a nejroztodivnějšíma pochutinama na štědrovečerním stole to už možná přeháníme..takové každoroční Vánoční obžerství, že spousta těch přání všeho dobrého a zdraví a veselí jsou spíš, aby se neřeklo, než že by to byla taková touha tolika lidí, abych zrovna já byl šťastný a zdravý. Jo, tohle všechno vím a zažívám taky. Ale stejně je to krása. Ty dětský úsměvy, a ne jen dětské, po těch nekonečně dlouhých hodinách u stolu, kdy už se můžou vrhnout pod stromeček a vlastníma rukama osahat tu lásku vtělenou v dar, dárek. Ta lidská blízkost jednoho druhému (pozdravím a popřeju i úplně cizímu člověku a nejsou za blázna), ta touha udělat něco dobrého, co možná není úplně racionální, domyšlené a zodpovědné..ale ..kurňa, vždyť jsou Vánoce. A klidně daruji i tomu, kdo se nikdy nedoví, že je to ode mě..zkuste to..jmenuje se to opravdový dárek a dělá to Člověk v tísní. Je to kouzlo. A dotýká se i těch nezapomenutelnějších mudlů. Je to krása.

Jenže balící papír se roztrhá a pomačká, krabice se dají na půdu, kdyby náhodou bylo potřeba dalších desítek krabic, ty překrásné vytoužené dárky zevšední, lidi, ke kterým bylo chvíli možno se přiblížit se zase stanou cizíma. Kouzlo odezní. Zase až za rok. A rok je dlouhá doba. Rok dokáže být věčnost. Zůstanou vzpomínky, možná..jen si vzpomeňte, jak dlouho vydrželi vzpomínky na minulé Vánoce..dokud je nepřeválcovaly kovidové zprávy. Jsou Vánoce jenom chvilkové vykročení z normálu? Jenom na chvilku zakusené kouzlo a pak zpátky do normálu nebo do hrůzy každodennosti? Nešlo by to nějak udržet? Třeba v mrazáku, nebo nasušit a pak postupně odebírat, zalívat horkou vodou a celoročně užívat v malých dávkách? Ne, takhle to našťestí nefunguje. To by bylo opium.

Ale nějak snad jo, věřím, že Vánoce nemají být chvilkové vykročení mimo každodennost. Že Vánoce mají být začátkem. A mají, musí pokračovat. Jinak je to falešné.

Včera jsem tady na půlnoční mluvil o pastýřích. Co s něma dokázal udělat pohled na tu odevzdanou bezbrannost položenou do žlabu pro zvířata místo do postýlky. Ve chlívků místo v dětském pokojíčku. A oni ji přijali..přijali ji jako Boží lásku, která přišla k nám, uprostře špíny a ubohosti..do naší špíny a ubohosti. Pastýři pak odešli – oslavující a chválíce Boha za všechno, co slyšeli a viděli. Jak dlouho jim to ale vydrželo? Už to pak nebyli sprostí špinaví budižkničemové a zlodějíčci? Nevíme. Odešli. Už v tom našem příběhu nejsou. My tu zůstáváme. Jak podržet ten vánoční zážitek, do dojetí z odevzdanosti a bezbrannosti Boží lásky?

Dnes jsou v příběhu 4 postavy. Je tu stále Ježíš, malý Ježíšek. To nejsme my. To je ten, kterého potřebujeme. Jiný než my. Boží. My nejsme Ježíš, my nejsme Bůh. Ale je tu Josef, je tu Marie a přichází Simeon. A každý jinak nám nabízí způsob, jak to kouzlo podržet, jak se ho přidržet. Víte jak? Víte jak si udržet to okouzlení z krásy, nevinnosti a odevzdanosti právě narozeného miminka? (znáte to, ne?) Jednoduše. Když je to vaše miminko. Když je to vaše dítě. Když to počáteční okouzlení je jen začátek mnohem delšího a většího

společného příběhu. Přijměte toho Vánočního Ježíše Krista jako své dítě. Po vzoru Simeona, Josefa, Marie. Každý jinak. Každý se svými těžkostmi. Ale na trvalo. Nejde se z toho vyvlíknout. Nejde ho odložit. Vždyť je to vaše dítě. I když není nikdy tak úplně vaše. Stejně jako vaše vlastní dítě..nevlastníte ho, není to váš majetek, je svůj, je Boží, vy spíš smíte být s ním než že by byl Váš.

Zkuste to jako Simeon...přijmout ho za svého..Simeon ho vzal do náručí ..možná jako dědeček spíš než jako táta..a takto chváli Boha: Nyní propuštíš v pokoji svého služebníka, Pane, neboť mé oči věděli tvoji záchranu...přijímám už tohle dítě jako moji záchranu, jako moje světlo v těch mých temnotách. Jako moji budoucnost. Díky Tobě, Bože, už skrze Tebe malinkého a bezbranného, vydaného mi všanc zažívám svoji záchranu a svoji budoucnost. Ne až vyrosteš a budeš silný a budeš mi pomáhat a plnit moje modlitby..protože toho se už možná nedožiju...ale už teď...i když pro mě nemůžeš udělat nic, jsi miminko..už teď jsi moje záchrana. Už teď vím, že nežiju a nežil jsem zbytečně.

Zkuste to jako Josef. K tomu máme asi nejbliž. Ježíš nebyl jeho syn. A přece ho Josef přijal za svého. A bude s ním mít tolik práce. Chránit ho, hlídat, přebalovat, později poučovat o světě, kterému ještě nerozumí..nezná mobily, internet a fakenews.... Ale už za pár let mu přeroste přes hlavu. Ve dvanácti už bude někde úplně jinde než Josef. To Ježíš bude poučovat ty, které Josef poslouchá jako učitele. A možná ještě dřív bude Ježíš šikovnější než Josef. I v tom, v čem je Josef mistr..tesař. V tom, v čem jsem fakt dobrý..v čem nepotřebuju, Bože, Tvoji pomoc...i v tom přijímám, že jsi mnohem lepší než já. Že se mám učit já od Tebe. Ne naopak.

Pokud máte dost velikou odvahu, přijměte ho jako Marie. Pro kterou je její vlastní dítě vším, je důležitější než její vlastní život. Zemřela by pro něj. A přece i ona se bude muset v životě menšit, aby on mohl růst. A přijde den, kdy samotná Marie bude považovat Ježíše za blázna. Bude se bát, že se pomínul. A Ježíš bude muset napomenout i ji. ("Kdo je má matka a moji bratři?" Rozhlédl se po těch, kteří seděli v kruhu kolem něho, a řekl: "Hle, moje matka a moji bratři! Kdo činí vůli Boží, to je můj bratr, má sestra i matka." Mk 3,21-35). A přijde ještě těžší chvíle, mnohem těžší. Bude se ho muset vzdát...a přenechat ho samotnému Bohu...bude muset nechat zemřít i ty své nejhlubší představy o něm...aby se s ním mohla setkat znovu..už úplně jinak. Už ne jako se svým dítětem, ani jako se svým holt moudřejším a Bohu bližším dítětem. Ne, už jako se svým Bohem.

Pokud přijmete Vánoce jako začátek svojí cesty s Ježíšem, se svým Ježíšem, to kouzlo půjde s vámi dál. A dokáže prozářit každý další den, každé setkání s každým člověkem, dokonce každý váš i sebevětší průšvih. Tak šťastnou cestu. A hodně štěstí k novému přírůstku do rodiny.